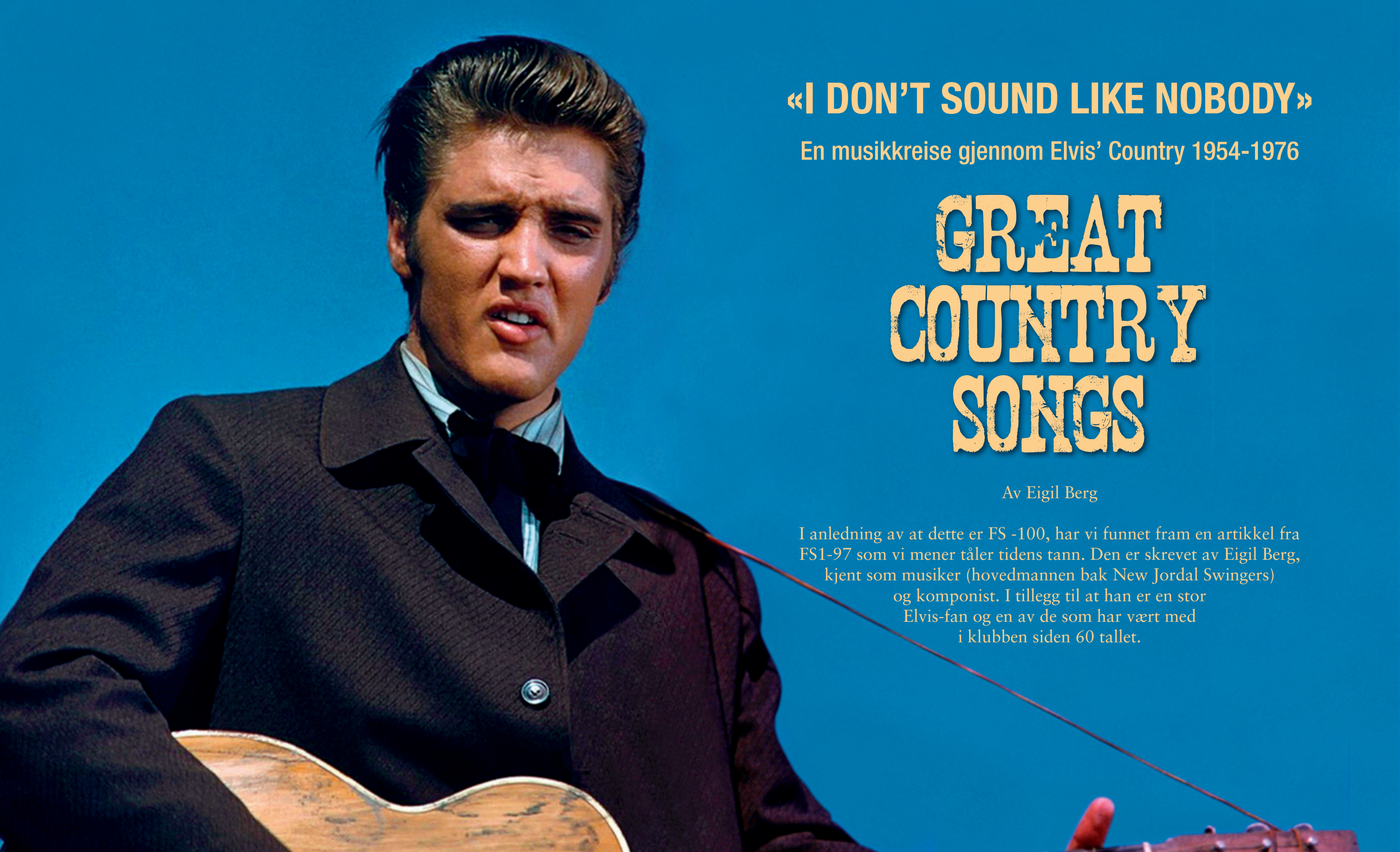

«I DON'T SOUND LIKE NOBODY»

En musikkreise gjennom Elvis' Country 1954-1976

GREAT COUNTRY SONGS

Av Eigil Berg

I anledning av at dette er FS -100, har vi funnet fram en artikkel fra FS1-97 som vi mener tåler tidens tann. Den er skrevet av Eigil Berg, kjent som musiker (hovedmannen bak New Jordal Swingers) og komponist. I tillegg til at han er en stor Elvis-fan og en av de som har vært med i klubben siden 60 tallet.

Hank Snow og Elvis,
21. november 1955.

«*don't sound like nobody*» var svaret Elvis Presley ga Marion Keisker i Memphis' Sun Studio en sommerdag i 1953. Keisker var høyre hånd til studiosjef Sam Phillips, og hun hadde nettopp spurt den 18-årige lastebilsjåføren om hvem han lignet og hvilken stil han tilhørte. – *"I don't sound like nobody"* – antagelig også med et høflig og underdanig *"ma'am"* til slutt. I dag vet vi at en hel verden har kunnet, eller måttet, forholde seg til denne stemmen de siste 60 årene. Mange lot seg forføre, mange reagerte med avsky, men de færreste som hørte var likegyldige til denne stemmen. Nå kan vel folk flest være enige i at "guttungen" så absolutt var inne på noe når han siteres for sine første ytringer i et platestudio; *"I don't sound like nobody ..."*

Elvis hentet ut mye til sin egen stil fra countrymusikken, men han ga gudbedre meg også mye tilbake, i alle fall til de countrysangene han omformet til sine egne. Det

skal han ha, den unge Elvis, at han ofte tilrettela en til tider ganske sedat og stivnet konservativ musikkform overfor et ungt og hipt rock'n'roll-publikum. Dette kommer også godt fram i mange av sporene på RCA/BMG's Elvis-utgivelse "GREAT COUNTRY SONGS", som framstår som en reise gjennom noe av Elvis' countryrepertoar fra 1954 til 1976. Særlig kuttene fra Elvis' tidligste og mest kreative periode framstår ofte som totalt nyskapende i forhold til originalene.

Avdøde Bill Monroe's sentimentale smektende countryvals "Blue moon of Kentucky" fikk i 1954 plutselig sin sentrale plass i rockhistorien som B-side til Elvis' debutsingel, selvsagt i fullstendig ny innpakning. Likeledes Hank Snow's '53-hit, den rolige og stemningsfulle balladen "A fool such as I", som over natten ble til en av de beste pop-singlene fra 1959. Den ble innspilt da Elvis var på perm fra militæret og med et nesten helt nytt studioband. Fire nye studiotalenter debuterer i Elvis-sammenheng under denne "session", og tre av dem skulle jobbe nært med Elvis de neste ti årene. Gitarist Hank Garland er på hugget tvert og trår likeså godt til i introen med et stilsikkert og aggressivt, men likevel melodiost riff, og heller ikke Jordanares' nyervervede bassanger Ray Walker kaster bort tida. Han introduserer nok en "hook-line" i låtas tittel, men legger seg en hel oktav under melodilinen for Elvis kommer inn.

Noe av det viktigste ved en pophit er å forlange lytterens oppmerksomhet fra første stund, og her har Garland og Walker genialt tilrettelagt lytterens oppmerksomhet allerede før Elvis slipper til. At Elvis vet å verdsette disse nye tilskuddene i studiobandet får vi stadige bevis på etter hvert. Han introduserer Garland fra scenen tre år senere (bare uker før Garland skulle settes helt ut av spill etter en bilulykke) som "one of the finest guitar players anywhere in the country", og Ray Walker er vel den Jordanaire som har fått krydre med flest vokale soloinnslag opp gjennom 60-årene. Gode eksempler på dette er bl.a. "In my father's house", "I gotta know" og "Good luck charm". Men resten av bandet gjør også sitt, ikke minst hele Jordanares, som teppemykt men rytmisk legger en perfekt iderik vokalbakgrunn til et allerede perfekt komp. Dette var også den første Elvis-"session" hvor D.J. Fontana fikk hjelp av Buddy Harman på trommer, et samspill disse to skulle fortsette med fram til '68. I tillegg var det her Bob Moore ganske permanent tok over bassen etter Bill Black, som nå hadde dannet sin egen Bill Black's Combo.

Country er en tradisjonell amerikansk musikkform, og 21 av de 24 sporene på "GREAT COUNTRY SONGS" er da også coverversjoner. Hele fem av disse, "Old Shep", "When my blue moon turns to gold again", "Just call me lonesome", "Blue moon of Kentucky" og "I'll hold you in my heart", kan spores helt tilbake til 40-tallet.

En av samlingens originallåter er åpningssporet fra '55. Stan Kesler, som turnerte Norge for omtrent 25 år siden, og som også har skrevet "Playing for keeps", "Thrill of your love" og "If I'm a fool", kan faktisk smykke seg med tittelen som leverandør av de to første Elvis-originalene, "I'm left, you're right, she's gone" og "I forgot to remember to forget". Sistnevnte åpner ballet på denne utgivelsen og er ifølge Sam Phillips en melodi Elvis ikke følte så veldig sterkt for i utgangspunktet. Phillips, som hadde klokketro på låta bl.a. ut fra ordspillet i tittelen, måtte nesten lure Elvis med tempoet, og han valgte å gå via trommeslager Johnny Bernero for et eksperiment. Sam Phillips fikk Bernero til å doble tromme-beat'en når Elvis sang.

På denne måten virker "I forgot ..." dobbelt så "up-tempo" som komposisjonen egentlig er, det er først i gitar-soloen vi aner låtas opprinnelige tempo. Johnny Bernero er tydeligvis en signaturkraftig trommeslager. Grunnen til at "Trying to get to you" og "I forgot ..." låter merkbart annerledes skyldes i stor grad denne forgjengeren til D.J. Fontana. Bernero spilte med Elvis kun i studio sommeren '55, men han var altså med på denne Elvis' første nr. 1-hit på Billboard's Country liste.

Om det lå igjen noen motforestillinger hos Elvis under tagning, er han i alle fall en mester i å skjule det, mahan til sprengkåt innlevelse som den Elvis la for dagen i SUN-perioden skal man lete lenge etter.

Leter vi lenge nok, finner vi tilnærmet samme innlevelse hvis vi går halvannet tiår fram i tid. Etter 14 år med plateinnspillinger i Nashville, Hollywood og New York er vår mann tilbake i Memphis, denne gang i American Studios med legender som Reggie Young og Tommy Cogbill i kompet. Hele fem spor i denne samlingen er viet disse to legendariske innspillingsmånedene i 1969, og det er helt greit når en fornemmer den feelingen som sangeren her legger til grunn når han angriper en standardlåt som "I'll hold you in my heart". I sine mest inspirerte øyeblikk foretrakk Elvis å gjøre sangen samtidig som bandet akkompagnerte, han likte å levere en "performance" der og da.

Elvis spiller selv piano i "I'll hold you in my heart", og siden dette er første og eneste tagning uten noen senere pålegg, må vi vel regne med at Elvis sitter ved pianoet og spiller samtidig som han synger. Den originale starten viser en utålmodig Elvis som ivrer etter å komme i gang, mens bandet ramler seg inn og henger seg på så godt det lar seg gjøre. Elvis' vokal blir her ganske mye mer enn bare sang, han vrir og vrenger på strofene og tyner en ellers ganske vanlig countryballade til siste dråpe i stadig nye kreative vendinger. Det spørs vel om en perfeksjonistisk Nashville-produsent som Chet Atkins ville godtatt alle småfeil og innfall som høres her, men gutta i studio lar det stå til, og vi sitter igjen med en feeling som er mer perfekt enn mang en «perfekt» Nashville-klassiker! Selv etter drøyt fire og et halvt minutt, som vel er dobbel tid av Eddy Arnolds

original, virker det som om Elvis kunne tenkt seg å drive de samme versene til ytterligere nye høyder med stadig nye repetisjoner. Primitivt og sjelfullt, men ganske så magisk!

Fra samme «session» kommer «Gentle on my mind», og her må vel Elvis dele æren for et glitrende resultat

Eddy Arnold og Elvis,
2. mai 1957.

Tupelo 1945. Elvis (nr. 2 fra høyre) har fremført 'Old Shep' i en talernt-konkurranse.

med kreative toppmusikere i studio. I motsetning til "I'll hold you ..." er det her full kontroll både i arrangement og samspill "all the way". Så idérikt kan en streit Glen Campbell-country-klassiker arrangeres. Smakfullt, fordi alle har så fordømt kontroll, det hele flyter nettopp så "gentle", med de lekreste gitar-riffs fra Reggie Young og en travelt opptatt bass, som jeg velger å tro må være Tommy Cogbill. Cogbill, stjerne-gitaristen fra utallige Aretha Franklin-hits et par år før, pumper et kresent og funky, men melodisk basspill uten å komme for mye i veien for vokalistene. (På "I'm moving on", en annen glimrende countrytittel som ikke fant veien til denne samlingen, tar den samme bassisten nesten hele solistens rolle). John Hartford skrev "Gentle on my mind" visstnok etter å ha sett filmen "Dr. Zhivago"(!), og Elvis' versjon er arrangert et godt stykke unna det vi forbinder med tradisjonell country. Men teksten forblir country så det holder. Når det gjelder "Kentucky Rain" blir det for meg stort sett teksten som forsvarer at den er tatt med her. En flott låt og millionseiler, men voldsomt overarrangert og innfløkt til country å være.

To av denne samlingens lettvektene var begge hits med komponistene i '62; Johnny Tillitson's «It keeps right on a-hurtin'» får en grei og anstendig behandling, mens Ned Miller's «From a Jack to a King» tilføres ganske så mye «soul» fra Elvis. Nok en gang spiller Elvis med i bandet, denne gang på akustisk gitar,

og nok en gang redde sluttresultatet av sangerens overivrige innlevelse. Med et slikt trøkk både i sang og gitar tilgir man gladelig at Elvis rytmisk av og til er på skjæringskurs med resten av bandet. (Er det derfor Elvis' gitar, som sammen med sangen ligger ujevnt i midten av et ellers uvanlig panorert stereobilde, brått klippes bort når sangen er ferdig?). For de som fascineres av denne epoken i Elvis' karriere anbefales også utgivelsene *American Crown Jewels* og *There's always me – vol. 2 & 3*. De to siste gir et godt innblikk bak i kulissene under disse innspillingene og avslører en ganske høy stemning i studio, noe som tydelig også preger de utgitte versjonene.

"Old Shep" har sin naturlige plass på "GREAT COUNTRY SONGS", siden denne var en av de første sangene Elvis sang offentlig som 10-åring i Tupelo i 1945.

11 år senere tok han med "Old Shep" på sin andre LP, og for første gang kompet han seg selv på piano i et platestudio.

"When my blue moon turns to gold again", som først var en stor jukebox-hit med komponistene under andre verdenskrig, viser en merkbart mer avslepen vokalist enn på SUN-innspillingene bare få måneder i forveien. Dette var første gang Jordanares jobbet med Elvis i studio, og allerede her aner vi det samspillet disse vokalistene ville gi 12 års kontinuerlig hit-materiale. Ved siden av hit'ene "Love Me" og "Ready Teddy" var

15/16. september 1956 - Pause under innspillingen av Love Me Tender.

1. desember 1955 i RCA Studio, New York.

dette det eneste sporet fra LP nr. 2 Elvis tok med seg til TV-framføring i Ed Sullivan-show, et tegn på at han nok hadde en forkjærlighet for dette litt gospel-aktige arrangementet.

Hank Williams' **"Your Cheatin' heart"** er med her, og selv om Williams-fans kanskje ikke synes Elvis ivaretar stemningen i teksten fullt ut, gjør han i alle fall sangen dønn til sin egen. Elvis setter inn flere av sine typiske vokaltriks som han likte å krydre med på 50-tallet, og med ett får også denne nesten et preg av rock'n' roll. At RCA drøyd 7 år med utgivelsen er forståelig når en sammenligner med standarden Elvis ellers satte i '58, men det sier jo litt at denne faktisk låt som et friskt pust til Elvis å være i hans ellers elendige produksjon fra 1965. Og denne alternative tagningen er absolutt ikke dårligere enn den vi først fikk på *Elvis For Everyone*-albumet, bare annerledes og kanskje enda mer rocka i fraseringsene.

Vi får en god alternativ tagning av **"Just call me lonesome"** med Pete Drake's utsøkte steelgitar og en forandring av toneart før siste vers som er annerledes enn originalen. Dette er en av 60-tallets flere bortgemte små perler, som ble forvist til såkalte bonusspor på svake film-soundtracks, i dette tilfellet "Clambake".

Outlaw-countryens "firerbande" The Highwaymen får en drøyt 10-minutters hyllest av Elvis her. Av herrene Cash, Nelson, Jennings og Kristofferson har vi stadig fått dokumentert Elvis' nære forhold til Johnny Cash via tidlige bilder både fra Sun Studio og bak scenen. Hyggelig var det at Elvis virket såpass samtidorientert at han spilte inn Waylon Jennings' **"You asked me to"** samme år som Jennings' original så dagens lys i 1973. Dette er absolutt blant de bedre sporene fra en ellers ujevn "session" i Memphis' Stax Studios, som nok en gang viser en glimrende opplagt James Burton.

Den samme Burton setter også an stemningen i Willie

Nelson's nydelige **"Funny how time slips away"**, nå på dobro. Ifølge legenden skrev Willie denne i løpet av 10 minutter på vei til jobben i 1961, men uansett, den har så til de grader tålt tidens tann, både som countryklassiker og som Elvis-versjon. For fjerde dag på rad hadde Elvis jobbet i Nashville's RCA-Studio B sommeren 1970, og når han gikk løs på "Funny ..." hadde han spilt inn oppunder 30 titler på tre dager! Når du bruker stemmen så lenge og så konsentrert, er det naturlig at stemmen skifter litt klangfarge. Elvis begynner vel å bli litt hes så langt uti prosessen, men langt fra uinspirert. Også dette er en første tagning (hør på den ustrukturerte introen) og før de storslåtte arrangementene tok overhånd. Vokalist og band inspirerer hverandre tydelig i en glimrende versjon, her er det ikke mye å forbedre. Det ble etter hvert innlysende at Elvis nøt å synge denne også fra scenen utover på 70-tallet.

Kris Kristofferson's **"Help me make it through the night"** blir derimot tolket ganske flatt og likegyldig av Elvis. Selvsagt er det absolutt en "great country song", men utover det går selve framføringen her på tomgang. Det er jo en grunn til at den ikke slapp igjennom nåløyet til 70-talls boksen. Selv om dette er en alternativ versjon, er det vel også en årsak til at den første utgivelsen ble prioritert. Det samme synes jeg også kan sies om den alternative første tagningen her av **"There goes my everything"**, som interessant nok er ribbet for alle kor og strykpålegg.

"Green green grass of home" er en helt annen historie, i dobbelt forstand, som gir oss absolutt mer å lytte etter. Dette er en vel så god alternativ versjon som den kjente utgaven. Elvis fikk visstnok skikkelig kick da han hørte Tom Jones' innspilling, og vi hører i denne første tagningen at Elvis allerede har hele scenarioet godt innunder huden. Vi slipper

Utenfor RCA i Hollywood 18. - 20. juli 1969.

Oktober/november 1967,
fra innspillingen av
Stay Away Joe.

de søtladne strykerne og damekoret, vi får en mer naken og troverdig stemning og en Elvis som særlig i ”snakkeverset” virker enda mer intim og resignert; ”... and I realise - I was only dreaming ...” Mange har sådd tvil om Elvis’ skuespillertalent foran filmkameraene i Hollywood, men i platestudio kunne han fortsatt være en fremragende troverdig aktør.

”Make the world go away” er fortsatt en strålende oppvisning av vokalteknikk og innlevelse. Du hører tydelig hvordan Elvis nyter å demonstrere sin vokale spennvidde ved å gi seg i kast med materialet på denne måten. Men merkelig nok skjemmes denne versjonen (som er den offisielle) fortsatt av en stygg klipping i introen til Burtons dobrosolo. Denne feilen ser nå ut til å være kommet for å bli. Vi vet riktignok at denne kjente versjonen av ”Make the world go away” er klippet sammen fra to tagninger, men det burde ikke behøve å gå ut over rytmikken ved inngangen til soloen, hvor klippingen tydeligvis er foretatt. Hør den alternative versjonen på *Welcome to my World*-albumet, sjekk ut *Lost Performance*-videoen, og du skjønner hvordan Burton’s solo-intro var ment å skulle være.

Når Nashville-pianisten Floyd Cramer, som spilte med Elvis fra ’56 til ’68, ble spurt hvordan han skapte

sin særpregede spillestil, var han ofte rask med å kreditere pianisten og komponisten Don Robertson som inspirasjonskilde. Don Robertson var en av de sterkeste leverandørene av stemningsfulle pianobaserte ballader, gjerne med countrytilsnitt, på tidlig 60-tall, en sterk Elvis-periode som er forbigått i denne samlingen. Men Robertson står også ansvarlig for ”**I really don’t want to know**”, som visstnok var en av de aller første titlene Elvis sang igjennom når han lette fram sin egen stil med Scotty og Bill i 1954. Når han 16 år etter vender tilbake til samme sang, er det en fullmoden vokalkunstner som her leverer en praktfull innspilling hvor alt klaffer 100%.

Rock-kritikerne Mick Farren og Roy Carr skriver: ”His style having long since been developed and perfected, Elvis is at his balladeering best on this melodramatic country/soul song”. Eddy Arnold’s ’54-hit av denne var nok ganske så streit country, men også soul- og gospelartisten Solomon Burke gjorde sin versjon i ’61, og Elvis tilnærmer seg sin tolkning med klar soulinspirasjon. Dette får igjen bandet, en gjeng ”Nashville-cats” med countrybakgrunn, til også å legge seg på den samme soul-inspirerte linjen, til og med Cam Mullins, mannen som arrangerte strykerne, følger her

lojalt opp. Et skoleeksempel på dynamikk er når Elvis etter ”stikket” tar det hele helt ned igjen i siste verset, men likevel lar seg rive med i en improvisert (tror jeg) frasering av ”*I lo-o-ove you so*”. Nå kjenner jeg ikke Solomon Burke’s versjon, men den vokalprestasjonen Elvis leverer her er 100%!

Det er ikke alltid Elvis’ listeplasseringer står i samsvar med kvalitet og innhold. ”An American Trilogy” og ”Guitar man” gjorde det langt dårligere enn ”Do the clam” og ”Kissin’ cousins”. Det faktum at ”I really don’t want to know” ikke en gang kom inn på Billboard’s Top 20 passer inn under nok et sitat fra Farren og Carr da de tok for seg den superbe ’75-rockeren ”T-R-O-U-B-L-E”; ”It’s inexplicable that not only the American public, but the world at large didn’t recognize a stone solid Elvis Presley classic when it bulldozed right over them. If that was the case, they didn’t deserve better”. Jeg skjønner godt at ”I really don’t want to know” likevel dukket opp i Elvis’ live-repertoar utover 70-tallet, den er også et av de bedre innslagene på *Elvis in Concert*-albumet fra ’77. Country er med rette ofte kalt ”hvit manns blues”.

Fra 1975 får vi en drivende og sprelsk ”**Susan when she tried**” med lekende dobro-oppvisninger fra Burton, samt en alternativ, men likevel anstrengt og andpusten ”**Fairytale**”. Som noen av de mest frittalende studiomusikerne i ettertid har kommentert, var det kanskje på denne tiden Elvis’ sviktende fysiske form og kondisjon som gjorde at det som fremdeles lå i stemmen ikke alltid kom til sin rett.

I likhet med Elvis’ første utgivelser i ’54 skulle også hans siste innspilling (utenom konsertene) bli musikk fra countrytradisjonen. ”**He’ll have to go**” var et norsk gjennombrudd for Jim Reeves i 1960, og mange merket seg også Ry Cooder’s tex-mex-versjon i 1976. Elvis’ versjon lever sin helt egen verden med et tempo så ”nedpå” at du nesten lurar på om båndhastigheten er justert for å få hele kompet ned under innspillingen. Tonearten er D, og Burton kan jo bare ha stemt ned gitaren for å komme en heltone under den vanlige dype E-strengen, men jeg synes hele kompet låter så uvanlig sakte og tungt at jeg blir usikker. Elvis gadd ikke lenger oppsøke RCA’s profesjonelle studio i 1976, og opptaksmaskiner ble rigget til på Graceland med alle de problemene det kunne føre med seg.

Elvis og Priscilla på Hawaii
1969.

Likevel, stemningen på denne aller siste Elvis-innspillingen er STOR. Elvis virker sliten og er det vel antagelig også; "The King" i sitt "Jungle Room" som tasler rundt blant musikerne med håndmikrofon og leker seg dovent med det han har igjen å gi samt smattende perkusjonseffekter innimellom sangen. Tung og resignert – "if you love me, answer yes or no ..." andpusten og trett, men likevel stemningsskapende nok til å inspirere Burton til en lyrisk og totalt avslappet småtwangy gitarsolo. – Når denne først ble utgitt bare uker før Elvis døde, var det mye vi ikke visste som nå er avslørt i ettertid. Publikum kjente godt til showbiz-tragedier som Edith Piaf, Judy Garland og delvis Mario Lanza (et av Elvis' mere pompøse forbilder), men at "vår mann" kunne ha lignende problemer virket fjernt. Det eneste negative vi hadde registrert her hjemme var kunstneriske skylapper i 60-tallets Hollywood, men i USA hadde faktisk titusener av sjokkerte publikummere opplevd det mange så som en overvektig patetisk "has-been" i ettersittende hvite "jumpsuits", totalt uten selvkritikk, som blottstilte seg kveld etter kveld, alt mens pengemaskineriet gikk som smurt. "Taking care of business – indeed!".

Men – og for mange er det også her et men i denne

merkelige fasen – med alt det som nå er kjent fra denne siste perioden, kan mange også legge en ekstra dimensjon til disse innspillingene. Det som i '77 bare var sårt å høre; en sliten Elvis uten den vante og fulle kontroll, blir kanskje til sangerens helt personlige vitnesbyrd mot slutten. Det som betydde mest i '54; evnen til å formidle en stemning, en atmosfære, evnen til å røre ved lytteren, alt dette kunne fremdeles være der, også i oktober 1976.

Redigeringen videre holder seg fortsatt til mannens personlige historie når man har valgt å etterfølge med den for Elvis ganske selvbiografiske "Always on my mind". Selvsagt en nydelig låt, om enn litt rutinemessig framført (har alltid vært svak for Willie Nelson's versjon). At Priscilla's "home videos" fra lykkeligere tider ble brukt som billedlegging av denne både i *This is Elvis*-filmen *Great Performances*-videoen, viser en tekst som også passer sørgelig godt inn i Elvis' virkelige liv.

Mye kan sies om den samme Priscilla, men jeg har sansen for hvordan hun som vert avslutter den samme *Great Performances*-filmen. Etter en lang reise i Elvis' musikk ber hun oss huske Elvis som den livsbejaende og oppegående utøveren han for det meste var. Det

virker som om produsentene her har tenkt det samme når de etter en tilsvarende lang reise innen Elvis' Country velger å runde det hele av med "Guitar Man". Og selv om Elvis' '67-innspilling (i likhet med Jerry Reed's original) unektelig har klassikerstatus, tror jeg produsent Felton Jarvis hadde rett når han sa at denne "nye" versjonen med pålagt nytt komp i 1980, var gjort slik han trodde Elvis ville likt det da. Det var ikke minst gitarspillet til Jerry Reed Elvis ble så hekta på når han først hørte "Guitar Man", og at Reed sjøl nok en gang ble hentet inn i studio 13 år etter for å lede nyinnspillingen med sin gitar, viser nok at Jarvis visste hva han gjorde. Denne nyinnspillingen gjorde det faktisk bedre når den kom som singel i '81 enn originalversjonen i '68 og ga Elvis en siste førsteplass på Billboard's Countrylister fire år etter at han forlot scenen for godt.

"GREAT COUNTRY SONGS" kunne lett blitt en dobbelt-CD med 50 bra Elvis-innspillinger. Som den står nå er den kanskje ikke så definitiv som *Elvis '56* (tidenes definitive rock'n'roll-album?), men med 24 titler og drøyt 74 minutters spilletid er dette god valuta for pengene. Informativt flott cover med kyndige og interessante linernotes er med på å styrke inntrykket av et godt gjennomarbeidet produkt. Som en reise gjennom *Elvis' Country* fra 1954 til 1976 innbiller jeg meg at Elvis sjøl ville satt pris på en slik grundig dokumentasjon av hans røtter om han hadde levd i dag. – Men – så lenge RCA/BMG pleier hans musikalske arv med kvalitetsutgivelser som dette, kan vi trygt slå fast at i alle fall Elvis' musikk fortsatt vil leve videre – og det faktisk i beste velgående!

And he still "don't sound like nobody"!

Artikkelforfatter Eigil Berg.

Dette bildet som skal være tatt Backstage i Austin, Tx. den 25. august 1955 tror vi er "photoshoppet", det er flere ting som tyder på det, iflg. eksperter. Skulle bilde være ekte, så er det flott at farvebilder fra '50-åra som tidligere aldri er sett, dukker opp.

